

PÁ~Ā•PAD PRO B&B - 3

ĀšterĀ½, 30 duben 2013

Stavím se aspoĀ^ v hospodĀ. Rozhlédnu se. Štamgasti Ā¾ádní. Nevadí, stavím se veĀ•er. Ā½ena uĀ¾ byla doma. Byl zvĀ>dvá. DrĀ¾ím bobĀ™íka mlĀ•ení. Prst si dám pĀ™es ústa, Ā™ka: “... budu mít práci... to ti, holka, musí staĀ•it.“

Po obĀ>dĀ> jdeme na procházku. SluníĀ•ko láká. Po návratu do veĀ•eĀ™e si Ā•teme. Naše oblíbená zábava. Jakmile se setmí, loudám se do naší hospody. Mám kliku. HuĀ•í to tu jak v úle. Pár štamgastĀ^, co mne znají, ukazuje, abych pĀ™isedl. Hovor se toĀ•í kolem nálezu Praje. Vypťávají se, tahají rozumy. Pustím informace, ale nĀ>co za nĀ>co. Víte, novinĀ™i jsou zvĀ>davci. Za dobrou informaci zaplatím pivištĀ. TĀ™eba i dvĀ>. MarnĀ> zjistit, jak se jmenuje patron, co dával Prajzovi práci. Ani vidina pivka grĀtis nezabírá. Ā¾ najednou se z lokálu pĀ™išoural … tĀ>Ā¾ko urĀ•it.. Hádal bych na bezdomovce. Zastaví se u našeho stolu: “Šéfe, platí to pivištĀ?“ Kývnu. PĀ™isedne. Nic pĀ™ijemného... informace jsou pĀ™ece a nadevše. Vypráví, Ā¾e svého Ā•asu se dost s Prajzem kamarádil. Faktem je, Ā¾e mĀ>l v satelitním mĀ>steĀ•ku pĀ™istavoval zimní zahradu. Jo, parádní vilka. ĀEeasto býval na stavbĀ> sám. Majitel i jeho Ā¾ena bývali i nĀ>kolik dní mimo d. To mĀ>l Prajz pré, jak Ā™íkával. NĀ>kolikrát tam byl s ním. „Šéfe, paráda. Pivko, cigá. Fakt leháro.“ JasnĀ>, nedĀ>lalo se. “Ale né, mĀ>l oficiálnĀ> klíĀ•e. Aby mohl makat i v jejich nepĀ™ítomnosti.“ „ŠéfiĀ, momentik. Vyschlo mi hrdélko. Je Ā•as na to slíbené pivko... a radĀ>ji hned dvĀ>. A jednoho rumíĀ•ka mezi to.“ SvaĀ¾il hrdélko, jak pravil, a navázal na svou Ā™eĀ•. “ŠefiĀ, to bodlo. Hrdélko je zase jak v duchníĀ•ce. No, uĀ¾ vám toho moc neĀ™eknu. Nebude co. Pán Prašule se jmenuje Wiessner, nĀ>mecky. Ulice v satelitu má na ceduli K tunelu. Chápete... k tunelu... pĀ™itím široko daleko Ā¾ádný tunel. Jo, prachĀ•i jsou divný. ŠéfiĀ, neboj, mám pamatováka. Mám to zapsaný v mý kebuli. MĀ>l jsem … ale to uĀ¾ dĀl by vás nezajímalo. Nemá to s Prajzem nic společĀ•ného.“ Zmlkl, prstem cvrnkl do štítku Ā•epice. OdkráĀ•el stĀ™edem. PosluĀĀ•m, kteĀ™í byli jedno velké ucho, jsem nechal donést metr metr piv (tzn. deset kouskĀ^).“Pánové, pusy na zámek. Nechcete, aby mi nĀ>kdo takového solokapra vyfoukl. Tak díky.“ Zaplatím. Pádluji k domovu. Jednám obezĀ™etnĀ> jako myška. Mé sluníĀ•ko je v hajanech. Pustím sprchu, a uĀ¾ stojím mezi dveĀ™mi. Nemusí mluvit. Vím, na co Ā•eká. ManĀ¾elce nelĀ¾u, tak si povídáme dĀ>ní kolem pĀ™ípadu. JiĀ¾ v pyĀ¾ar Boldánovi. OĀ•ividnĀ> má radost, nekazím ji. O veĀ•erním povídkovi vše vyklopím. Uznale zamruĀ•í a dodá: “Jojo, tak zítra ráno v osm. Dobrou.“ ZavĀ>sil. Pivo moc nemusím a tak... Ráno jsem se probudil v osm. No nazdar. To bude Ā™eĀ•í. HygiĀna, snídanĀ>, pusa Ā¾enĀ>... a uĀ¾ stojím pĀ™ed oddĀ>lením. SluĀ¾ba jen zasalutovala. vstupu.... kráĀ•ím budovou. Pomáhej a chraĀ^ . Zaklepu. Vstoupím. Boldán kouká. RadĀ>ji se nesvlékám. ZahuĀ•í: “Tak to vysvĀ>tliš. PozdĀ>ji. Jedeme na výlet.“ V autĀ> udílel pokyny: „Zajistíme otisky prstĀ^ a vzorky pro urĀ•ení DNA. Obou. Jeho i jeho Ā¾eny.“ Jak, to neĀ™ekl. Bude se improvizovat.JeštĀ> dodal, Ā¾e technici našli a odebrali vzorky otiskĀ^ sportovní znaĀ•kové obuvi. Vypadá to, Ā¾e stál rozkroĀ•en nad Prajzem. Zda Ā¾ivým Ā•i mrtvým, to se uvidí. Ulici i vilu GPSka našla bez potíĀ¾í. Zvoním. Ozve se bzuĀ•ák. Otvíráme. Jder vstupním dveĀ™ím. Stojí v nich hospodynĀ>. Uvede nás v halu. NaznaĀ•í... Ā•ekejte. PĀ™ichází pán Prašule, tedy Wiessner. Kapitán nás pĀ™edstaví. Domácí pán hlesne: “Wiessner“. DokráĀ•íme do obývacího pokoje. UkáĀ¾e na kĀ™esla. V oĀ•ích má velké otazníky. Ovládá se. Boldán mu podává fotku Praje. “Znáte?“ “Znám, je to Prajz. Zedník. StavĀ>l nám zimní zahradu.“ Aby se neĀ™eklo, zapojují se do hry na slovíĀ•ka: “...co nám o nĀ>m mĀ>Ā¾ete Ā™íci? A pokud moĀ¾no od zaĀ•átku.“ „Znám jeho bratra. Jeden Ā> spolupracovali. Pana Praje staršího zamĀ>stnávala v té dobĀ> Krajská hygiena. Jeho bratr, tedy Prajz, o kterém je Ā™eĀ•, je, tedy byl, šikovní zedník...“ S kapitánem na sebe jen kouknem. Wiessner nepostĀ™ehl pokračuje: “Toho sháním i dnes... protoĀ¾e po té, co jsem ho pĀ™ijmul, jsem ho následnĀ> vyhodil. První mĀ>sic ...super, pak stupĀ>oval nároky. JasnĀ>, Ā¾e peníze. Neakceptovatelné. Musel odejít. Vidíte, Ā¾e zimní zahrada není dokonĀ•e. Proto ten nový zájem o zedníka. Jo, Praje jsem od té doby nevidĀ>l. VlastnĀ> jednou jsem ho vidĀ>l na TV. Dávali poĀ™ad o bezdomovcích. ManĀ¾elka mne volala, Ā¾e v tom ušmudlaným, zarostlým individuu poznala našeho zedníka. T je vše.“ PodĀ>kovali jsme a otázali se, zda mĀ>Ā¾eme pár otázek poloĀ¾it i jeho manĀ¾elce. NaznaĀ•il hospodynĀ>. Zavedla nás do pokoje paní domu. Mladá, pohledná dáma, sympatická. Boldán sebe i mne pĀ™edstavil. Podal ji fotografii Praje s otázkou, zda ho zná. “Ano, náš zedník, neĀ¾ ho manĀ¾el vyhodil. ProĀ•? Nevím, to je vĀ>c manĀ¾ela. KdyĀ¾ tady pracoval, vypadal lépe neĀ¾ na této fotce. PeĀ•oval o sebe. Byl docela fešák.“ A bezdĀ>ky na tvĀ™i vyloudila nĀ>Ā¾ný úsmĀ>. OpĀ>t na sebe významnĀ> kouknem. PodĀ>kuje nám vĀ>novaný a jdeme se rozlouĀ•it s panem Wiessnerem. OdjíĀ>díme. V autĀ> hodnotíme celou akci. JistĀ>, podezĀ™ tedy byl - od paní úsmĀ>, kdyĀ¾ mluvila o nĀ>m. Kývnu na souhlas. Z aktovky v igelitovém sĀ•ku uloĀ¾ený zamĀ•knutý ku doutníku od Prašuleho a v druhém nedopalek cigarety od madam. Vzorky pro DNA. Uznale mne poklepal po rameni. Sám ukáĀ¾e na náprsní kapsu. V obálkách jsou uloĀ¾ené fota s otisky prstĀ^ a prstíĀ^ našich „pĀ™itel“. Dnes nám padla. -DOKTOR-